

[Gade]

jeg er ikke rigtig klar over, hvad der nu var tankegangen – at de skal være på et etisk forsvarligt grundlag. Jeg forstår godt, at man har dækket sig ind med formuleringen, men hvad er realiteten? Det må vi se på.

Jeg mener også, man kan overveje, hvis vi giver støtte til eliteidrætsudøverne, at vi så også godt kan stille nogle betingelser om, at de giver deres viden og færdighed videre til noget af bredden.

Det er svært at tale om eliteidræt uden også at tale om medier, de er jo en del af eliten. Med den viden, vi har om deres magt, f.eks. demonstreret i Sarajevo, er det særlig vigtigt, at vi er meget kritiske over for kommercialiseringen, specielt i den internationale del.

Derfor vil jeg godt slutte af med at sige, at også for vores egne medier mener jeg egentlig at det er en forpligtelse, at de også tager opgaverne op og er med til i nogen grad at omdefinere elitebegrebet og øge udbuddet af idrætsudsendelser, der ikke er deciderede topbegivenheder, men – det er så pointen – kan være fuldt så underholdende og fuldt så spændende for dem, der kigger på. Indsatsen for på en socialt og samfundsmæssigt forsvarlig vis at fremme eliteidrætten kunne i høj grad hjælpes på vej af en medieverden, der netop også satsede på den del af idrætten.

Ole Vig Jensen (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne for det første takke kulturministeren for redegørelsen. Jeg kan ikke være enig med ministeren i alt, og det skal jeg vende tilbage til, men det er godt, at folketinget nu får lejlighed til at diskutere de mangeartede problemer, som eliteidrætten rejser, og som jo debatten allerede nu har afsløret.

Jeg deler det grundsyn, som bærer ministerens redegørelse, og som ligger til grund også for eliteidrætsudvalgets betænkning, nemlig at der er sider af eliteidrætten, som er et samfundsanliggende. Vi kan ikke bare skyde problemerne væk og sige, at de ikke vedrører os. Så stor en rolle spiller eliteidrætten bl.a. som underholdning for mange af os, at vi er nødt til også at interessere os for de unge topidrætsfolks sociale, uddannelsesmæssige og i øvrigt også juridiske problemer

og rettigheder bl.a. for at prøve at styre uden om risikoen for det, man kunne kalde en hårdhændet kommerciel misbrug af unge menneskers talenter og ambitioner om bemørelse og måske somme tider også om penge.

Som sagt er det eliteidrætsudvalgets betænkning og nu også ministerens redegørelse, der danner udgangspunkt for debatten her, og jeg mener som sagt, at det er et godt udgangspunkt for den drøftelse, vi nu skal have, og for den beslutning, som skal træffes, og som vi efter radikal mening skal træffe på feltet her.

Jeg har behov for at sige, som det også er gjort af andre ordførere, at vi ikke vil være med til at fremme eliteidrættens vilkår på bekostning af den brede, folkelige idræt. Vi mener i øvrigt heller ikke, at risikoen er til stede, hvis vi bærer os fornuftigt ad. Den brede, folkelige idræt har et sådant tag i befolkningen og har et sådant omfang, at den nok skal klare sig. Der, hvor bekymringen måske kan komme, er, når det gælder finansieringen, og det skal jeg vende tilbage til. For os er det afgørende at sige, at udgangspunktet for vores holdning er altså, at det er den folkelige idræt, der må prioriteres højest. Som det også er sagt af andre, er netop den del af idrætten også båret af et meget vidt forgrenet foreningsliv, som i virkeligheden hører med til det, man kunne kalde grundstøtterne i vort almindelige, folkestyrede demokrati.

Det problem, der rejser sig, og som ikke er tacklet mest elegant i ministerens redegørelse, er spørgsmålet om finansieringen. Fra radikal side siger vi fra over for, at man skulle bruge midler fra kulturministeriet, som er adresseret til alment kulturelle formål, til eliteidræt. Men det betyder ikke, at vi ikke på anden måde vil være med til at tilvejebringe de midler, som skal sikre det, jeg allerede har sagt, nemlig at samfundet ikke blot støtter, men også får indsigt i eliteidrættens videre udvikling.

Vi er altså indstillet på, at der skal afsættes midler. Vi er ingenlunde fremmede over for, at en del af finansieringen også foregår på privat basis, altså også en kommercialisering af denne del af finansieringen. Vi har ingen bekymring, hvis vi i øvrigt sikrer, at samfundet har indseende med, hvordan disse ting tilrettelægges. Jeg har allerede understre-